

נשים הגביל הקב"ה עוד ביתר שאת וימר
עוז שאמרו חז"ל אסור ללמד את בתו תורה
והיינו שכל עיקרן של עשיית נשים הוא
לסייע בענייני עוה"ז כדי שיוכלו בעליהן
ובניהם לבוא לדרכי התורה והיראה כמו"ס
המפורשים ז"ל בקרא דאעשה לו עור
כנגדו דבזה הגשים המה עור לבעליהן
במה שהן כנגדו דהבעל עיקר תכלית שלו
ללמוד תורה ולעשות מצוה ואשה נבראת
לשמש את בעלה ולגדל את בנ"י. וכמו"ס
האבודרהם דמה"ט פטורה אשה ממל"ע
שהזמ"ג דמשועבדת לבעלה. ולכא"ו אינו
מובן הא בעלה ג"כ משועבד למקום ושיעבוד
זה קודם :

אמנם להג"ל א"ש דזה תכלית הגשים
שלא ללמוד תורה רק לעשות
רצון בעלה ולגדל את בנ"י לת"ת וכוה
אחיין לחי עוה"ב ולכן א"ס המלוא מבטלת.
אותה מעבדות בטלה נפטרה ממלואה וזה
שרמזו חז"ל בדבריהם אין חכמה לאשה
אלא בפלך פירושו שבזה ניתן לה חכמה
להתכוון איך להיות עקרת הבית אבל אין
לה חלק ונחלה בחכמת התורה לכן כשבאתה
רוח להתגייר אמרה לה נעמי היסוד הראשי
אשר לן תחומין היינו דאללינו הוגבל שכל
האדם ויש בזה גבולין מיוחדים לאנשים
ונשים. כהנים. לויים. וישראלים. וע"ז
ספיר השיבה לה כאשר תלכי אלך היינו
שאונה רוצים להיות בר מעלה יותר מנעמי.
וה"נ בעוה"שית :

המדרש על קרא דזרח מהר שער והופיע
מהר פארן שהחזיר הקב"ה על כל אומה
ולשון שיקבלו את התורה וכשבא לבני עשו
שאלו מה כתיב בה ואמר לא תרלח אמרו
א"ה לא בעינא וכו'. אמנם ישראל קבלו
את התורה ברצון. והקשה כבוד קדושת
אדמו"ר זללה"ה דילמא חס"ה קבלו ישראל
את המוס"ק מפני שאין בתוה"ק דבר נגד
הטבע של ישראל לכן קבלו אותה ואס"י
א"ס ה"י דבר המחנגד לטבע שלהם לא היו
מקבלים את התורה והשיב דלכן לזה הקב"ה
קודם קבלת התורה מלוח הגביל להגביל
את ההר סביב לכל ירמסו לעלות וה"י
מעלות בזה ומטבע של ישראל לחקור כל
דבר אחר שרשו ולהתכוון בכל דבר עד
כמה שיכול זכזה שזוה להם הקב"ה מלוח
הגביל ונתן תחומין לכל אומ"ה היכן מקום
עמידתן בזה לזה להם דבר אשר הוא נגד
טבען של ישראל ואעפ"י אמרו נעשה
ונשמע וזה שבחן של ישראל ודפח"ח :

ובאמת נראה דזה יסוד של כל התורה
להגביל את שכל כל אדם לכל
להרום לעלות אל ג' יותר מכפי הראוי לו
עפ"י התורה והמלוא וזה נכלל במשמעות
דנעשה ונשמע דנשמע הוא לשון הבנה
שקבלו על עצמם ישראל במ"ת שלא ירלו
להבין יותר רק ממה שישפיע להם השי"ת
ע"י המעשה דע"י המלוח והתוה"ק עיד"ז
נוכל לבוא להתכוון בגדולת השי"ת והנה

פרשת יתרו.

כחב להוכיח מדברי הרמב"ן ז"ל הללו
דכתיבה כדיבור כיון דכתיב בתוה"ק ויאמר
והפירוש שכתב באגרת עיי"ש מ"ש בזה
שהעיקר מדברי המוס' גיטין שכתבו להיפך.
ואינו מחרץ ראית הרמב"ן ז"ל. והנה
לכאורה יש להעיר מגמ' ערוכה סנהדרין
(דף מ"ט ע"א) דאמרינן בגמ' על יואב
אשר

(א) **ברמב"ן** ז"ל בקרא דויאמר אל משה
אני חותנך יתרו בא אליך
כחב בזה"ל שלח לו הדבר באגרת כתוב
בה כן כי השליח לא יאמר אני חותנך
וכו' וכמוהו ויאמר חירם מלך לור בכתב
וישלח אל שלמה עכ"ל:
והנה בחסו' חת"ס חיו"ד סי' רכ"ז